

الایان کتب

مکتبہ اسلامیہ دارالافتاء
دہلی

کتاب حضرت شیخ الشافعی رحمہ اللہ
مکتبہ اسلامیہ دارالافتاء دہلی

دکتر طہم عزیز لاکن پبلیشرز

الَا اِنَّهٗ رَبُّكُمُ الْحَيُّ

بِقُدْرَتِهِ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَهُوَ يُعَلِّمُ مَا يَشَاءُ ۗ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ ذٰلِكُمْ

وَيَا اَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَأُوا كِتٰبَ التَّوْرٰتِ وَلَا الْاِنْجِيلِ وَلَا الْفُرْقٰنِ حَتّٰى يَنْزِلَ عَلَيْكُمْ الْكِتٰبُ الْحَكِيْمُ الَّذِي هُوَ اَمْرٌ عَلِيمٌ

مَنْ لَقِيَ نَيْفَ حَضْرَتِ تَعَلُّبِ الْقَطَابِ حَضْرَتِ شَيْخِ الْمَشَاحِبِ شَيْخِ جَمَالِ الْحَقِّ وَالِدِينِ عَرَفَ شَيْخَ حَقِّهِ قَدَسَ سِرِّهِ بِإِسْتِمَامِ مُحَمَّدٍ عَزِيزِ الدِّينِ شَيْخِ مَالِكِ

دَرْمَطَبِعِ عَزِيزِ دَكْنِ طَبْعِ

چون حُسنِ حبیب گشت پیدا
 او صاف کمال ذاتِ خود را
 حرفی بمثالِ خویش بنوشت
 در پرده قدس بود مستور
 در یسے جمال لایزالے
 فیض ز شیوخِ حجر نورش
 سیلاب و جباب و قطرہ و موج
 پس بہت جباب عینِ موجش
 ہر ذرہ بہ پیش اہلِ تختین
 انوارِ جمالے و جلالی
 ابوابِ مخازنِ صفاتش

عالمِ ہتمام شد ہویدا
 بنمود و رونِ جسدِ اشیا
 آدم بنہسا و نام و حرا
 بر صورتِ ما شد آشکارا
 امواجِ نکتہ سوسے صحرا
 جاری ست درین نشیب و بالا
 نزدیکِ محققان ست دریا
 آن موجِ بحر بہت یکتا
 خورشیدِ حقیقت است پیدا
 بستند محیطِ در ہم جا
 بکشا و حشا بجای ما

بسیار گو سخن درین باب		اسرار مقدسات گشت	
دانشت چسبن بنور باطن		بر حسن خودست دوست شدا	
چونکه خورشید حقیقت بجهان شد پیدا سر بر آورد دل آرام ز ایوان بقا نه بدین لوح و قلم ارض سما شمس و قمر کفر و ایمان اثر زلف و رخ و لداست بود پنهان ز همه خلق حبیب و وجهان شاه و خوبان گره از زلف معنبر یکشاد فیض اقدس جو یزوات جهان گشت محیط		پر تو او همه کون و مکان شد پیدا بر تقایش همه عالم نگران شد پیدا بر جهان کرد نظر روح روان شد پیدا در جهان آدم و ابلیس بر آن شد پیدا کسوت آدم پوشید و حیان شد پیدا در جهان عالم لید و مشک از آن شد پیدا لا جرم نور مقدس ز نهان شد پیدا	
چون حسن وصف شهتاه ذرات شنید ست مدجوش شد و رقص کنان شد پیدا			
حرص دنیا و هوا بسیار گردانند ترا گر حضور حق بجوایی دین دنیا را نخوا باوه معنی ز دست ساقی مسلمان بشو بگذر از سودای دنیا گر بجوایی عاقبت		گر شوی مشغول با آن خوار گردانند ترا ترک غیر حق بکن ز آبرار گردانند ترا از دو عالم فارغ و بیزار گردانند ترا ورنه سرگردانیش بهار گردانند ترا	
تا توانی خدمت مردان حق چمن بکن خدمت ایشان محرم اسرار گردانند ترا			
الله کرد منور دل سیاه مرا شراب عشق چون نوشیده ام ز جام ازل لباس حسن ز تن خود فرود آوردم		بسوی ذات شریفش نمود راه مرا نواخت درود جهان حق بیک نگاه مرا بدا و خلعت توحید خویش شاه مرا	

<p>۱. جمین چو نور خدا دید در منظر هر کون بند کرد خداوند ملک و چاه مرا</p>	
<p>ز لطف و مینت شیخ عظیم که بر من کرد رخ ز شیخ راجن آمد مرا چو خرف کلاه</p>	<p>سنتوح برود جهان هست خانقاه مرا گرفته خلق پناه جهان پناه مرا</p>
<p>ای دل از بهر شهوت دنیا نقتد عمرت برت از دستت برو از کون و لایگان بیرون گر ز او صاف نفس پاک شوی</p>	<p>چون سگان چند گروهی از سودا شو کنون بپوششیار در عیشی در فصای جمال قدس داری سائر لا مکان شوی در و آ</p>
<p>ای جمین دم مزن که کار الله فصل با عدل دنیا الا کفلا</p>	
<p>ای صبار و بسوی ملک سبا که بر خاصگان حضرت حق لم السلام علی حبیب کرام با مسید شما دلم معسور بر رسول چند هزار درو خاصه بر انبیا و جمع رسل بر همه اولیاء حضرت حق</p>	<p>آن سبا کانت شهر ملک صفای شاهبازان عالم اعلا قدکم زاید علی الحسنای پهراسه شما دلم شیدا صد تحت بنی صگان خدا با و لوالعزم صد درو و ثنا مستحق درو و قدس از ما</p>
<p>همه خواجگان چشت غنل رحام از جمین بندگی و خدا منها</p>	
<p>بود مسیل و لم بر اهل غنا</p>	<p>دور ماندم کنون ز اهل غنا</p>

در این کتاب
 در بیان
 قدس سره
 بیرون
 راجن
 سره

که خاظم
 بود است
 تو چه بر توفیق
 نماند

<p>صحبت انعمیاست بعد خدا در حدیث است او انحصار الدین قرب حق چون ترا شود حاصل شکر گویم خدا سے عالم را</p>	<p>قرب حق است بعد اہل عینا مختلط ہر کہ شد بر اہل عینا کہ نداری تو بعد اہل عینا کہ ندارم نظر بر اہل عینا</p>
	<p>جمین از منیض شیخ راجین گفت بعد حق است قرب اہل عینا</p>
	<p>رویت التارثناة فوقانی</p>
<p>ای مثل تو در جن بشر خوش بشری نیست آن کنس کہ نبوشیدی صاف ز دستت عالم ہمہ شفقہ و مشتاق رخ قوت من خاک کہف پائے سگ کو تو ہستم</p>	<p>خوبی کہ تو داری صفا در دگری نیست از روز ازل تا ابد اورا خبری نیست آن کیست کہ در کونو اورا گزہی نیست دورم مفکن خبر تو پیچ دری نیست</p>
<p>زانکہ کہ جمینق را نظر افتاد برویت جز چہرہ پاک تو مرا در نظر ہی نیست</p>	
<p>مائیم و شراب و کل درندان خرابات اورادو مصلا و عصا کردہ بیک سو سرستی و بیہوشی و با یار شینجی</p>	<p>در میکدہ شستیم باین جملہ کمالات فارغ شدہ ام از سر تسبیح مناجات این ست نزدیک جمین نقد عبادات</p>
	<p>اشعار مرا اہل معانی چو شنیدند گفتند بانصاف عجب ہست اشارت</p>
<p>حق محسوس تو در ولم بہا و ہست ہر کس کہ بغیر تو زند دم</p>	<p>دل در عنم تو ہمیشہ شادست نزدیک محققان جب عبادت</p>

حسن تو بدم خود نباد است در غربت سلطنت فقاد است	ویل بود ز بند عشق آزاد آن را که بکوسے تر گذر نیست
	<p style="text-align: center;">زلفی کوی</p> <p style="text-align: center;">در فخر اختیار شده نامور فقیر روشن ز عشق یار شده نامور فقیر</p>
اندران راه عمتل حیران است ہر کرا قرب شاہِ خوبان است کشفہ سر حیب کفران است نزد او وصل دوست آسمان است سراسر دوست فرمان است در دہارا بدان کہ در مان است کہ درین راه خوف ایمان است ہر کرا عشق نیست حیوان است	در طریقتیکہ وصل جانان است التفاتی بیوسے کس نکند در معیت سخن در از کمن آن کہ بگذاشت دین و دنیا را راز حق را گو بہ پیچ کہے طالبش ہر کہ گشت واصل شد مرشدے را بچو درین وادی تا توانی عزیز عاشق شو
	<p style="text-align: center;">لایق وصل او چو جمن شد مغلسی را ہواسے سلطان است</p>
عشق اورا باحسن کار من است شور حسن روی دلدار من است بے دریغ و بے وفا یار من است گفت آن الحال خوشخوار من است مقصد من وصل غمخوار من است شاہِ خوبان و پری وار من است	بے نظیر و بی نشان یار من است پیچ وانی شور در آفاق چیت در پے وصلش دویدم سالہا ست مارا وید وقتے آن نگار من نخواہم در جہان جو مقصود آن کہ از عشاق دلہا میبرد
	<p style="text-align: center;">عرش و کرسی و زمین و آسمان</p>

گفت چمن جسد بازار من است	
<p>رو سے یارم ہمیشہ خندان است قدا و سرو و زلف او سنبل مرغ آزاد است در عالم در و دل را دو است در و حبیب ماه رخسار و مشتری روتی نزد ما کافر است مستیگر عشق</p>	<p>راحت قلب و مونس جان است چهره اش گل سمن ز نندان است آن که در بند زلف خوبان است در و دار و چو کشت در مان است صبح دیدار و ز بهر دندان است عشق گر کافر ی چایان است</p>
عشق خوبان و کافری در عشق چمن این دین ما و ایمان است	
<p>ز رهنے فہر جان صبرم محال است معلوم عشق بازی را بیاموخت بدہ ساقی مرا از عشق خود جام خلعت دیدم ز دم بوشہ با حلت چنان مد بوشم از عشقت کہ جان را رخت دیدم ز غیب آواز آمد ز لعل نوش تو مد بوشش گشتم</p>	<p>طریق صبر نزد یکم خیال است محقق شد کہ این طور کمال است کہ طبعم را ز ہشیاری طلال است کہ در فردوس می خوردن حلال است نہ در و حبر نہ خط وصال است کہ این از پر تو نور جمال است عزیز ی گفت چمن این چہ حال است</p>
در آن مشہد کہ نور تو تجلی است بدان مقصد کجا مارا محال است	
<p>درون قلب مہری را مقام است بکن از مجلس این شمع را دوا ندانستم کہ از بہر چہ در سر</p>	<p>کہ ماہ و مشتری دیر غلام است کہ روسے یار من بدو تمام است بولسے وصل دلدارم دوام است</p>

خیاں خال آن سلطان خویبان	مرا اندر نظر ہر صبح و شام ست
چمن اندر ازل پیمانہ نوشید	ز دست یار ازل ست مدام ست
لا تطیرم منہ برہ می گفت بر جسمالش کسے کہ سگر نظر مثل او در جهان چو پر سیم عاری نے چون بدید رویش را	حسن او ہر کہ و پذیرہ سے گفت حسن او را یکے بدہ سے گفت خلق بالافتقار چہ سے گفت وحد و لا شریک لہ سے گفت
از چمن چون جیت گشت جدا ہر زمان صد ہزاراہ سے گفت	
عاشق و معشوق و عشق اینجائی ست قطرہ و موج و حباب از بحر شد پیش عاقل صد ہزاران صورت اند صورت آدم و حوا آفرید گر چہ در فردوس اشجارند پیش ہمچو بخسوں عاشقان بیحد و حد	در دو چشم و در دلم پیدا کی ست لیک موج و آب آن دریا کی ست پیش عارف صورت و معنی کی ست فنی الحقیقت آدم و حوا کی ست شد محقق کا ندران طوبی کی ست لیک پہنان و عیان لیلی کی ست
چون بدریاسے جسمالش غوطہ خورد دید چمن دنیا و عشتی کیبت	
ای جلوہ جمال تو در جملہ کائنات جاریت بحر فیض وجود تو ہر طرف طالع شد آفتاب ظہور تو بر عدم موج و حباب و قطرہ سیلاب ہر کی	دی مظهر کمال تو اعیان ممکنات گر خافقا باشد و یا تویر سومنات احداث یافت زان ہمہ ذرات مجردات دریاست فی الحقیقت نزد مبصرات

<p>گر بنگرم بیدۀ دل در قیاسات اختصار کرده بندگی و طبع در نجات دیدم جمال قدس بیزدات و بهر صفات کردند سجده پیش صوامع و مناہ دلا</p>	<p>فی انفسہ ہر چه بہت بہترین بودی اوست چون دیدہ نوزدات تو کافر بہت کردہ چون از وجود خویش بکلی عدم شدم کبر ان چو فیض شاہ بدیدند درستان</p>
<p>چمن بنور ذات مقدس بھیر شد آنسے نور حق بتوان دید نوزدات</p>	
<p>ندان سیر میں از عالم لاہوت بہترست آن عابد م کہ معبد میں عرش اکبرست از کورہ قاف طرہ مشکینہ در جوت نزدیک اہل عشق کیسہ دم خیرست</p>	<p>چون نکستہ خیال جمال تو دوست وحدت کشم بکلبہ تو حید لا مکان عزت گرفتہ ایم چو عفا بقاف قرب آن کو براہ عشق دل و جان خود جنت</p>
<p>چمن چو گشت کاین و باین براہ حق نزدیک او خلا و ملا خود ہر اہراست</p>	
<p>مستم از اشتیاق یار شد مست درین عالم از ان بسیار شد مست پیالہ عشق از ان عطار شد مست غلام و خواجه و حنہا شد مست از ان مستی ہمہ اہر ار شد مست ز تاثیرش دروہ یو ار شد مست ز خود خور شد و بردار شد مست زمین و آسمان اشجار شد مست</p>	<p>دل من از می دلدار شد مست از ان ساعنہ کہ من مستم دنیا جہان بردار از ان ساقی رسانید چوروزے اندران خنجانہ فرستم شراب عشق چون عاشق بنوشید بہر مجلس کہ آن سہ مست آمد از ان یک قطرہ چون منصور نوشید نظر بر خلق چون محبوب فرمود</p>
<p>چمن از فیض قطبہ شیخ رحمن</p>	

دین عالم بهر بازار شد مست	باوه در جسام در عشق در جان است از شد بی نشان چه فرمان است قلقل بلبلان چه در مان است غیب تو این نصیب شیطان است	دل از یاد رخ تو حیدر است مپسین آسیم مایس از خواری عاقبت منزلم چون خاموشی است عاشق شد که بر تو تکبیر ز نیم
ماه زو با حبه مال شد س من که چنین ترا اشتیاق بجان است	هر آن کو عشق بازو کامگار است که بچو تو نگارش در کنار است که عالم از فراغت بیقرار است غنان و شور تو در هر دیار است رگو یاسه دیانت آشکار است که ابر دیده ام گوهر نثار است	تنم در رنگ خوبان شهرار است نصیب از دین و دنیا برادر است نباشد مثل تو خوبه بدینا مه و خورشید شرمند ز رویت هویدا شد میانمت از کمر بند بسیار وزی بوی من نظر کن
چمن تنهایی نالده در دست هوایت در صفار و در کبار است	مردن من بالیقین در کوئی نیست راست گویم در حشم کیسوی نیست عالمی مشتاق حسم روی نیست	ناز سینه ناز کردن حوی نیست وی که بروی دل ز من جانان کجا من نه تنه ام گرفتار نیست
پیش روییت در سجود آمد چمن ز آنکه قبله عاشقان ابروی نیست	توبه شکستم شده امی پرست	بهر تو ای ساقی میخوارم است

<p>باوه بدو آنچه که در ساغرست تا بد هم جام و صیت که هست ساقی من داد ز چشم است ستی آن می ره عقلم بیست آمده مقصود ز لطفش بدست</p>	<p>سودن حریفان بنگر سافتیا گفت خنجر دار لباس بشه کاین و باین چو شدم در طلب باوه عشقش چو بستم رسید گشت شده اسرار آینه مرا</p>
---	--

	<p>پیرمغان کرد نصیحت مرا باشش همی تا ابد از باوه مست</p>	
--	--	--

	<p>رویف الدال همی</p>	
--	-----------------------	--

<p>عدم آند ز حکم تو بوجود آند از قدرت تو ای معبود حسن تو هست شاید و مشهود</p>	<p>ذات پاک تو بود و عنبر نبرد عرش و کرسی و لوح و شمس و قمر عنبر تو نیست درد و کون یقین</p>
---	--

<p>ساختی عنبر ماده مرد و اسخند الامر او بود محمود جز خدا هیچکس نخواهد بود مگر توحید خویش را بکشد بیش از آن لطف و مرحمت فرماید که مرا نور ذات خود بنمود باقی و جا و دانست ذات خود</p>	<p>آسمان و زمین و آنچه در اوست هر که در دل محبت دارد من بعبثل معاد دانستم حق تعالی نظر چو بر من کرد آنچه میخواستم حضرت دوست شکر گویم بر اسی عالم را همه عالم بذات خود فانیست</p>
<p>از تحبیلی اسم نور حسین دیده اشیا گماهی الموجود</p>	
<p>سز ذات خویش را پیدانهاد هستی عالم از آن مبدانهاد نام وی را آدم و حوا نهاد نکته توحید در صحیفانهاد</p>	<p>حسن خود را در میان مانهاد نور خورشید مقدس شد ظهور صورت کل بر مثال خود بساخت از عدم آورد ما را در وجود</p>
<p>صالحی و صالحه صبیح و صبا</p>	<p>دل که عرش خاص و مرآت خدایت سز خود را اسی همچون اینجانهاد</p>
<p>حسیله عالم از آن هو بداشت نور انحن گرفت و دیداشت همه آفاق آشکارا شد سر برود کرد و خلق پیداشت در ظهور آمد و هو پیداشت</p>	<p>حسن او در جهان چو پیداشت بود گنج خفته بسک از دل مگر توحید را در و نهیاد از سرای جمال لم یزلسه ذات اقدس که بود مطهر غیب</p>
<p>چمن آن حسن بوالعجب چون دید</p>	

بسیار و یارستان آفرینند	
تا ابد بر سر کوه میت گذری خواهد بود بارید میگر سبب سحر می خواهد بود بر رخ زلفت تو جانان بسری خواهد بود	میر که بر خست ای جان نظری خواهد بود با تو سر مست نگار سحر می من بودم چون بسیمیم بخیخیریم ز خاک ای لدا
از ازل تا ابد در طلبت حسیرانم تا ندانی که همین باد گرمی خواهد بود	
عقل و دل و دین از من کیار جدا شد حقاچه توان کرد که دلدار جدا شد	آن وقت که از پیش من آن یار جدا شد همود رخ خویش دلار ام با طوا
فغانی که کسی را که نظر بر حشاش افتاد یوش و خرد از ما قلم هو شیار جدا شد	
بیا ساقی می ده بعاشقان و وود می بده که بخر میکده نخواستند بود که میر مجلس مستان مرا همی فرمود هزار ماه رخان را کشید سر بسجود	رسید عید درین شب بالای وی نمود بشیر و خرم خاطر نه می شود امروز ز نوش آن بت می خواست شوق حشاش و رون مجلس خوابان چو ماد من آمد
همین بجز و جفا های یار صبرین که می دهند برای تو بالیقین مقصود	
دلربای می مد زخی غنچه بی دلدار بود قد او چون سروستان جدا چون ما بود سوطر بی چنگ رباب ساقی و آن یار بود عند لیب آواز داد و کبک در رفتار بود رف زمان رف میزوند و هر یکی در کار بود	ای خوش آن روزیکه در لبستان من آید چشم غلطانش چو بادام و لبش آبیات مشک تا روز از بار و عنبر بود می عود بلبل بر شاخ شسته ناز میگرد و کل قولی سگفتی معنی بود صوفی بر سماع

<p>حاسم حاضر نبود و مدعی بوده محل</p>	<p>مخمس در خواب بود چشم من بیدار بود</p>
<p>گر دیار ایام عیشش خویش را چمن بگفت ای خوش آرزو زیکه با من آن بست میخوار بود</p>	<p></p>
<p>رویف الراء مهله</p>	
<p>رسیدم در مقام فشریب و لدا بچشم نسر بیدم تجسیر انوار تقریب خاص حضرت یا فتم بار بپای دل بر فتم پیش و لدا</p>	<p>شدم در لا مکان چون محرم اسرار بغنیض قطب عالم شیخ راجح بماتے گلستان قدس گشتم وجود خویش را معدوم دیدم</p>
<p>مساوی شد چمن کعبه و دیر بخوابد حشر قد پو شد خواه ز نادر</p>	<p></p>
<p>بهر حسنت ساختی هر سو خریدار دیگر نیست حسرت شغل محبت با خودت کار دیگر منظر سازی دیگر از بهر انطباق زللف تو دارد بهر تار سے گرفتار دیگر</p>	<p>ای که نمودی جمالت را با طوار دیگر طالب حسن خودی بر خود نظر با دیگر گاه پوشی دل صوفی که قبای سلطنت فی منتم آشفته تنها بر رخ زیبای تو</p>
<p>انتظار ز ذات پاکت نیست چمن را کیم زانکه می بیند ترا هر دم بیدار دیگر</p>	<p></p>
<p>بشارت آمد لاقت نظور رب عفو که ای خلاصه لقتدیر از چه مشور نشایدت که تو از لطف او شوی معسر که ذکر دوست دلت را کند سراسر نور</p>	<p>علی الصباح رسیدم چو در مقام حضور بیدا بگوش من آمد ز عالم ملکوت اگر چه رحمت او غالب است بر عفتش مدام ذکر خدا کن مباش غافل از د</p>

<p>درین مقام فدا چند روزه مانی بگوشش دل چو شنیدم من این کلام غلو پستی آور بعنیر حق منکر</p>	<p>مسازماندن خود را بکشند بام قصد شد مفرح از آن قول گشته ام حسود پیوشش خلعت معنی و دلق کنج ضرور</p>
<p>همین تو دوست دنیا و دین اگر خواهی مینهند نقد وجودت بر این سرای غرور</p>	
<p>عشق در تحت گاه و عبایم نور بود در علم او همه معلوم مرغ رخ و جسم باغ عالم قدس شاه خود بود عاشق و معشوق گاه طالب شدی گوی مطالب گفت احببت باد شاه وجود رب ارنی کلیم گفت ز شوق</p>	<p>مے گرفته کمال ذوق حضور بود در امر او همه مامور طیر کردی در آتشیان سرور باحسب عشق باستان مستور گاه ناظر شدی گوی منظور شور عشقت نتا و تا دم صول کن ترانه شنید بر سر طول</p>
<p>همین آن سیر کی توانی کرد در مقاست عشق باش صبور</p>	
<p>ذات مطلق حجاب ظلمت نور طالبان را طلب چو غالب شد پیش ایشان خیال راه نیست مست ولا یعقل اند از معشوق</p>	<p>بیش خود مت تا شود مشهور از رحمتش کرده اند برقع نور دین و دنیا و جسم و جنیت و جور طالب روسی او ز دار سرور</p>
<p>همین از فیض شیخ راجح یافت معرفت با شهود رب غفور</p>	
<p>ساتمیا باوه مطهر گبیر</p>	<p>باج از شاخ سبز و سبزه پیر</p>

<p>تا شود مست هر کسبیر و صغیر بکشد سوسمی ملک عشق کبیر عشق در عشق بی نیاز و نظیر</p>	<p>شریت صافتر رت پیده از راز شاید این مستی شراب طهور فور در نور ذات و حسن صفات</p>
	<p>چمن از شور ناله و سنر یاد در د عشق تو می شود تقصیر</p>
<p>سفر کرد از جهان آن ماه اول کجا مان آفتاب ماه پیکر ز شعبان کشته شد آن کان گوهر بدار حسند گشته او معتبر بر د باد از حق محرم نماز بشد روی سند تار و نخش</p>	<p>سکندر شاه عادل بن مظفر نبوده مثل او خیر عالم بطلب هر پنجشنبه نوزده روز ز سال نه صدوسی و سه بودی شهید و پاک حاسن مقصد صدق هر آن باغی که کشت آن شاه را</p>
	<p>چمن بهر خدا گفت این غزل را بود احبش تقارن کسب</p>
<p>بگذر ز قال و متیل و بگویش قرار گیر از خویش محو گشته ز عالم قرار گیر کونین را گداشته راه نگار گیر فارغ بشوز حرص ز دنیا کنار گیر</p>	<p>با دوست خود بسازد ز خویش قرار گیر از نوش لعل آن بت میخواره مست شو نصیحت من شنو اگر اسی دل تو عالی بیوند غیر حق بر از خود به تیغ زین</p>
	<p>چمن شدی چو کاین و باین بر احق اکنون بنوشش باوه و دنبال بگیر</p>
	<p>رویف الزام مجسم</p>

<p>که چیه معنی حقیقت و چه مجاز بود ذات حبیب باده نواز حسن ذات مقدس ممتاز کرد از آشیان خود پرواز کرد روشن همه نشیب و فراز بر سر شاخ شیشه کرمه نما قصه صنع یار ماست درخ</p>	<p>بپس می گران نه گویم راز در ازل نام عشیر یار نبود تا نظری کسی نبود تا نگردد بود در باغ قدس مرغ و لم آفتاب رخس چو طالع شد بلبل میت بود در بستان چه توان کرد و وصف لبر</p>
<p>همین احسراض کن ز غیر خدا با حبیب و تدیم عشق بیبا</p>	
<p>نفسه داد و را بکن در سار فیض بخشست در دل مراد آن هوای رخ شیشه ساز بر رخ خالق نشیب و فراز</p>	<p>مطهر با چنگ عشق را بنواز نور ذات جمال لم یزله تا شود حسن جمله کون و مکان بعدا باد جان حبله جهان</p>
<p>ناز نینا جمال خود بنمای تا به بند همین بصد اعتراف</p>	
<p>رویف الشین محبسه</p>	
<p>بهوای رخ زیبا می بکشد باد و فرس از کجا میرسی ای واله شیدا بهوش در هوای تو چنانم که نه عقلت پیش خرقه زهد بکن باد و پیمان نبوش</p>	<p>در خرابات مغان چون گزری کردم پیش آمد از خانه برون یار مرا می پرسید گفتم حاجی جان این سنه ای رخ تو گفت دوکان دعا بشکن و سجاده بسوز</p>

بعد ازین بر او سلامت بنمایم ترا
چون شدم گاین و باین بر سر سیم جان
نی سر اینده همه ست بغیر از مطرب
خواستم تا بکنم چند کنایت با او
کعبه فی که زیارت کنی بی ستر یا
بست این میکند عشق در و اهل دکان

بیت از هستی خود شو کن این بند بگویش
کانه در آن بست گردی همه در جوش و خروش
ورسما عند عزیزان همه در نوشا نوش
سخن آغاز چو کردم چه گفتند خروش
نیست مسجد که توبی منع در آئی چو در جوش
از ازل تا باید در طلب حق مد بوشش

گر ترا بست بواسطه رخ زیبای بی چکار
چون صحن رویه بیکه جرعه دو عالم بقره

شدی محمد دل با خدا کن ای درویش
هوای دین و دنیا چگونه آید راست
تو عهد کردی که از غیر حق نخواهم خست
برفت عمر و نشد از تو هیچ کا چندا
تو خواب غفلت بیدار شو که پیر شدی
بهنور باز نه می آئی از معاصی حق
بزه و تقوی و شیخی خود شدی مغرور
اگر مراد بخوای لغیب حق بشنو

ز قلب خویش کتافت جدا کن ای درویش
ز بند پروردگارت راز با کن ای درویش
چو باز گشتی عهدت وفا کن ای درویش
و خوب و فرض خدا را ادا کن ای درویش
تو توبه از گناه از خطا کن ای درویش
برو تو ترک هوا و ریا کن ای درویش
نجات خویش بطلب خدا کن ای درویش
دوام خدمت اهل صفا کن ای درویش

صالحی علی و آل

امام جمله پیغمبران صلوات الله
تو بر شریعت او با تقد کن ای درویش

و صحابه و بارگه سلم

خطی کشید جان جهان بر مثال خویش
آور و منظره ات عجائب ز قدر خویش
کس را نبود علم بر او حال بدین او

ظالم نبود در همه سنخ و دلال خویش
تا بگرد مدام در دنیا کمال خویش
آدم بیافرید به و گفت حال خویش

دلہای دوستانہ صیقل چو آئینہ	تا در جلال نوات بہ سید جمال خویش
بہمن ز فیض حضرت شاہ جهان گفت خط کشید جان جهان بر مثال خویش	
وقت عیش ستای و الاہ شیار باش با بنگار دل ربای گل پرغش عشق بازی نیست کار ہر کسے باد گل رنگ گیر و شکر گری	یار آمد پیش من در کار باش در میان حنائی خوار باش خواب غفلت دور کن بیدار باش از نماز بار یا بیزار باش
دست در زلفش نہادہای حسن دائما در کوچہ و بازار باش	
رویت اللام	
خوش آمدی ز کجا میرسی تعالی ز مشک بر رخت ای ماہ نقطہ دار	کرم نمای و گویا حبیب کیفائے کمال چستان بود کہ بر آید بام کعبہ بلال
فرشتہ و بشر و جن ہر کہ رویت دید بجز شای تو ای چہارہ بکر مقال	
بگذرای دل از سوال با جلال در ہر اہم و ہمزو و می در سنار کشف و کشف و طوابع خواندہ ام چون رسیدم در خوابات معن	قصہ عشق شاید در مقال صرف کردم عمر خود بسیار سال پیش استادان خود اہل کمال مت گشتم از شراب لایزال
در مقام حیرت آمد چون بہمن گشت تائب از جلال و قیل و قال	

که بسیار پتو بود چون فراغ دل جانان قرار نیست و لم را بنیبر روز من از فراق تهاپی بر روی تو با دوستان که وصل تو روزی کند ز دل	بارس بیانی بر قرض بناغ دل بوتی لطیف خود برسان در بناغ دل افلاک سوختند ز تاشی بر داغ دل در منزل غریب فقیر از سراغ دل
--	--

چمن سناغ بیرون دار و همان گفت
آمد بسیار پتو بود چون فراغ دل

رَدِیْقُ و لَسِیْم

ر سیران راه حق را با د از ماصد سلام با شاه بی نگین و تاجدار و بی سریر واجب او ذات موجود است در عالم همه در مقام قدس در روز ازل با یاز خود آفتاب اصغیا و ما جتاب اولیا منظیر انوار قدس و منظر اعجاز بیبا سید قوم و امین و بادشاه جهان رومنه او خلد اعلی دلی ادوار ملک ز آبران رودنداش بشری هم در هر گام	خاصه بر قطب جهان و حضرت شیخ نظام شهر یاری بحسبیل پیر پیران تمام باوه نوشیده است باشد مست حضرت تا بگام معتقد و بی راست جمله جن و انس و خوگام پس و شاه و رسل سلطان الملک انتظام دارت توحید اعظم طالب حق بجام جدا آن سرور ان کور امرید این غلام نام او نام رسولش من ان بلند آمد بنام بندگان حضرتش طوبی بهم آمد مقام
--	--

ای صیابر گو تو از من خواجگان چیست را
صد درود و صد تحیت صد پیام دهد سلام

معر نسیم کز هوای جویت پریده ایم آعبان مکنات چو از ذات غیر نیست	از آشنیان قدس در اینجا رسیدیم لا بد صدای قدس ز هر کس شنیده ایم
---	---

نظام انوار
شیرازی

<p>نقد و کون و اوہ ہوا لیش خریدہ ایم از قوت شہر و زعم عالم بریدہ ایم جامی بدست ساقی مسان چشیدہ ایم بہجت زوہ زمر احاطہ چسپدہ ایم</p>	<p>رحمان چو دیدہ ایم بازار حسن دوست رفتہ چون وجود جهان ظل شاہ دست فیضیم چون بکوی خراب است عشق او عالم محاط ذات و صفات خدا محیط</p>
<p>چمن درون قلب کہورت کہ پرچہ داشت بخاروب نور و اوہ عنبارش کشیدہ ایم</p>	
<p>وصف ذات تو بی بیان دیدم لا احبرم حسن تو عیان دیدم جسد اسرار لا مکان دیدم نیز آری درین جهان دیدم</p>	<p>نقطہ عشق تو عیان دیدم نسبض نور تو چون جهان بگرفت چون ز ہستی خود فنا گشتم لن ترانی اگر چه گفت حبیب</p>
<p>چمن از فیض شیخ کہ این گفت بجز توحید بن کران دیدم</p>	
<p>گاہ او صاف گاہ اسما سیم لا احبرم با حبیب کن سیم ما در آن آب پاک پید ایم از معشائات قدس می ایم تا جهان را لا بسما سیم ما از ان نور ذات بیض ایم طا لبان و تدیم اللہ سیم سر بر آور و ز آن مصفا ایم تا بدست بی سر و پایم</p>	<p>منظر ذات کبریا ما سیم چون جدانیت موج از دریا فیض و ریای لطف جاری شد طا یر گلستان لا ہو سیم خرقت فقر سے دہم از آن ذره محسوس دست ظاہر شد حقوق داران حسن ایمانیم آفتاب بحسب مال لم یزلے از مہمان شوق سے خورم</p>

<p>در خیال وصال جان جهان ای چمن گاینات جو یاسیم</p>	<p>بختایش تو پناه داریم ز این لطف تو عذر خواه داریم اعمال بسے تباہ داریم زان چشم کرم پراه داریم مازارے و عجبز و آہ داریم انگاہ رخ چو ماه داریم مونس چو تو اسی اے داریم</p>	<p>بے حد کہ چو ماگناہ و ایم فصل تو زجرم ماست و نیاید کردیم تمام عمر صتیاع فصل و کرمت بنیاحص عام در حشر براسے ما چو آرنه خورشید کرم بما چو تابد ما را چه غنمست در دو عالم</p>
<p>عصیان چمن چو بیشمارست زان ست که رو سیاه داریم</p>	<p>هر دو جهان را خبری یافتیم بر سر کوشش گذر می یافتیم چون که ز بصری بصری یافتیم مقصد خود هر سحری یافتیم</p>	<p>چون ز مشایخ نظری یافتیم چون شده ام تارک دنیا و دین در همه جا نور خدا دیده ام در طلب دوست چو گم گشته ایم</p>
<p>در نظر خویش چمن ای غنیمت هر دو جهان مقتصری یافتیم</p>	<p>بر دامن از قراق تو صد چاک کرده ایم دایم جان براه تو تن خاک کرده ایم خود را میان خلق چو خاشاک کرده ایم زین نور روح شعله افلاک کرده ایم</p>	<p>از میل غیر حق دل خود پاک کرده ایم بگذاشتیم هر دو جهان را ز بهر تو ایثار و انکسار چو بخشید حق مرا با سنج مجاهده کشتیم نفس را</p>

<p>دل نهی که در مقام صفای چون سیدیم</p>	<p>از میل بر دو عالم دل پاک کرده ایم</p>
<p>گوید چمن ز درد فراق تو بهر زمان ز آب جگر دو دیده نشتا که کرده ایم</p>	
<p>چون دیده ام فضل خدا بر شیخ راجح بن علم میوزد از دردش علم هر لحظه میآورد آن میخواهم از درگاه حق پر نور باشم در و فراق روی او در سینه ام جا کرده است</p>	<p>کردیم جان دل فدای شیخ راجح بن علم صبح نالم تا مسافر شیخ راجح بن علم دایم بود لطف خدا بر شیخ راجح بن علم این درد با شد و او بر شیخ راجح بن علم</p>
<p>سکین جسم از درد و محزون و غمگین گشت در غم و شادی بر شیخ راجح بن علم</p>	
<p>دلم چون طالب حق شد از آن در کار نمی چونانی گشتم از خود من القای یافتم با حق من این معنی و صورت را بر آینه میدیم شدم بیزار از کونین و گشتم کاین و باین رخش چون ماه تابانست در نقش چون شب شراب در ازل خوردم ز دست ساقی ستان گهی خورم اجنبید و بهر گاه بی با یزید عصر</p>	<p>ز دنیا روی برگردم از آن هو شیار می بینم بدان بهر جا که می بینم جمال یار می بینم بمان معنی که میخواهم در آن رخسار می بینم بچشم ظاهرو باطن من آن دلدار می بینم قدش چون سروستان و بیش رخسار می بینم از آن خورم بهر کومت و بهر بازار می بینم گهی شبلی گهی نوری گهی عطار می بینم</p>
<p>ترا دادند چشم و دل بدان ویدی ای چمن از آن در حال میگوئی که من غفار می بینم</p>	
<p>از خرقه پشمینه ریائی خوشبینم با جرعه لعل بت میخواره چون خوریم بودی دل ما تا سب ازین جمله منای</p>	<p>با ساقی مستان بخرابات نشستم فاز روز ازل تا با بر دست استیم چون باد و بهم داد همه توبه شکستیم</p>

<p>در تار سوزش ز نار بستیم المنت کف در خودی پاک بستیم</p>	<p>تسبیح بوسلا و عصب کردیم چون طلب جهان این برین نظری کردیم</p>
<p>چون پرده تیسس بمن کرده ز رخ دو زان گفت که از حلقه دارین بستیم</p>	
<p>در دار قدس محرم اسرار بوده ایم بے درد و خزن و زحمت اغیار بوده ایم مست الیث بر در حشمار بوده ایم در طاعت و عبادت عفا ر بوده ایم هست قرب گلشن دلدار بوده ایم در باغ قدس زایر و طیار بوده ایم</p>	<p>ما مدنی بصحبت دلدار بوده ایم در مجلس صیب نجوای و خرمی فوشیده ایم جام محبت ز دستیار اندر مقام قدس همیشه بقدرسیان پیش از ظهور عالم در آستان قدس بسیار سال با بیواسه هوشیار</p>
<p>همین چو هست سخن اسرار ذات دوست الی این سخن مشاهده انوار بوده ایم</p>	
<p>آشفته زلف آن نگاریم مخزون و طپان و میقراریم از عنبر و سوی خنجرنداریم یکبار نه بل هزار باریم بے هستی خویش غمگاریم</p>	<p>ما طالب حسن روسے یاریم از در و ستراق آن پیری رو ستیم ز صبح تا شب نگاه بد نام بعشق خوب رویان از روز ازل شدیم سر مست</p>
<p>همین بزبان حال گوید ما منظر نور کردگاریم</p>	
<p>ورنه در دار فنا هر چه کار آمدیم که ز اقلیم عدم بجز نگار آمدیم</p>	<p>از دیوان بقا طالب یار آمدیم غیر حق را بگذاریم و به ور آمدیم</p>

<p>موج عشق تو چو بر زو یکسار آمدیم در غمیر ماه سما مثل غیب را آمدیم باز عرشیم که اینجاست بشکار آمدیم</p>	<p>در ازل غرق بدریاسی وصال بودیم آهیت و حدت حق بر رخ خوبان دیدیم ما کجا و هوس طلعه دنیا ز کجا</p>
<p>مطلب غیر خدا را چمن اندر دنیا مدت عمر که دیدی بگذر آمدیم</p>	
<p>از همه غیر حق جدا باشیم جالس مجلس صفا باشیم طهارت عالم علامت باشیم</p>	<p>بعد ازین طالب خدا باشیم ترک دنیا و آخرت گیریم از صفات بشر بیرون آییم</p>
<p>چمن از واقعه غزل را گفت بعد ازین طالب خدا باشیم</p>	
<p>گهستان قدس را طاعت کنیم لا حیرم نور حند اظها برینیم زان سپید اسرار را ما برینیم آن حسمال ذات را سا برینیم</p>	<p>در مقامات صفا سا برینیم بجز سوزش چون که موجی در برین چونکه انسان سری گفت دوست انچه مستورست از ابصار خلق</p>
<p>سر ذاتش چون چمن را کشف شد گفت زان بر چشم او شاطره منم</p>	
<p>ما با دست خلق در دنیا میسیم یرو از کنان آن هواییم ما سیر کنان آن سراییم لیکن زول از همه جدا میسیم اسرار محبتش کاش میسیم</p>	<p>ماست الت با خدا میسیم ما طائر گلستان قدسیم طیبری که فرشتگان ندانند ما گر چیه میان خلق با تن ما صورت عشق کردگاریم</p>

<p>بجمن تو گو اگر شریعت دامن بکشت جهان فاسدیم</p>	
<p>زیرا که محب و ابراهیم نے طالب بہر مال و جاہیم ما خلعت سلطنت چہ خواہیم زیرا کہ درین مصتام شاہیم</p>	<p>آنہم کہ جز خدا نخواستیم ماعاشق ذات کردگاریم ما حسرتہ فقیر را بپوشیم در ویشی ما ز حسن اعلاست</p>
<p>بجمن بزبان حسال گوید در عالم نقتربا و شاہیم</p>	
<p>چون صفاتش دیدم و شیدا شدم زانکہ من از نور او بیانا شدم در ہمہ آفاق زان جو یا شدم در مقام عارفان گویا شدم</p>	<p>از حسال نوات او پیدا شدم حسن او را یافتم در ہر جود پر تو خورشید وحدت شد ظہور دام کردم از حسال او سخن</p>
<p>گشت محروم از وجود خود و حین گفت زان من مظهر اسماء شدم</p>	
<p>لباس دادم و امر شد کریم و حسیم براه شرع و طریقت شہود و نور عظیم چہ نام او برم بر زبان گنگ سقیم بخارقات عجایب معجزات کلیم</p>	<p>گیس سیاہ گلیم و گیس سفید گلیم تظیر او نشدہ در جهان بزہد و صفای چہ وصف او بتوانم کہ الکن سبب بان بسیر او ز سیدی ملک بطیر و زین</p>
<p>بجمن کسینہ میدان شیخ راجن را کہ بود ابن مسلم ابن سراج دین قدیم</p>	
<p>لبس لایم زستان سرور آمدیم</p>	<p>عارفانیم کہ از عالم نور آمدیم</p>

الحق والحق والحق
شیخ جمال الحق والحق
وضیح بن حسین ابن
شیخ محمود ابن
ابن علی بن حسین والحق
ابن شیخ سلج والحق
والدین توفیق
اسرار ہر

<p>پرده بر دار که از منزل دور آمدیم ما از آن بحسب مقدس بظهور آمدیم سایه لایم بدرگاه شکوه آمده ایم تو بخشای که از منزل دور آمدیم</p>	<p>از ازل آتش عشق تو مرا می شود موج عشقت که بدریای صفا بر میزد محسب ما نیم ز تو عفو ابدی طلبیم فیض دریای بفتایم درین دار فنا</p>
	<p>چمن از فیض تو بر خطه ترا میخواید لطف فرما که درین راه غمزه را آیدیم</p>
<p>صورت عشق در جهان دیدیم مظهر ذات حق عیان دیدیم بر رخس نور حق عیان دیدیم</p>	<p>مرثه پاک بے نشان دیدیم چون باد صاف او نظر کردیم شیخ راجن ولی قطب جهان</p>
	<p>آفتاب مشایخ اسلام در شب تیره در نشان دیدیم</p>
<p>هست گرد و بنور ذات ملام قطره ریخت در خواص عوام مختلف گرچه حلق گوید نام همه عالم از آن شده بنظام گشت روشن از آن جهان خطام</p>	<p>عشق چون خواست نیست انجام از محاب جمال لم یزله همه دریاست تا بخوانی موج بحر تو صید موج بیرون زد نور ذاتش جو بر زمین افتاد</p>
	<p>حق نقاله کشا چشم چمن تا بدان دید نور دوست مدام</p>
<p>منی ز بهر مال و اسپان آمده ایم رو بره کرده ستمبان آمده ایم از براس شاه خوبان آمده ایم</p>	<p>ما بعشق شیخ برهان آمده ایم از هوای وصل سلطان و کون دین و دنیا را نه میخوایم</p>

زنان که ما از عشق ایشان آیدیم	رو نهی آریم بر اهل عننا
	هر دو عالم ترک داده ای همین در هوایش مست فحیران آیدیم
دل از هوای غیرش بیزار کرده ایم مسکن بکوی خانه حسنه دار کرده ایم از تا رزق آن بت شمار کرده ایم ما خطابت گیش با فترار کرده ایم بخت حدیث عشقش تکرار کرده ایم ایام عمر صرف درین کار کرده ایم از غیر حق از ان جهت انکار کرده ایم ما قبله بجانب و لدار کرده ایم	ما قبله در چهره دلدار کرده ایم بگذر اشتم صومعه و سجاده مدرسه چون یافتیم بکیر موی نگار خوش و عوای صاحبی چو با کرده آن نگار از یاد ما برنت مقالات غیر حق در کار عشق بازی مانع مشور دانسته شد که غیر خدا جلی باطل است هر قوم راست دینی و رانی قبله
	مسکین جمین نظر مشایخ چو یافت گفت اسرار ذات حق را اظہار کرده ایم
حسرت یاد تو ای دوست دیگر کارندام گاہے بدلم حسرت و غم و بارندام ہی ہی چه کنم حرقہ دوستا زندام گاہے ہوس دیدن گلزارندام	آسم کہ بجز تو صنی یازندام بر یاد رخ خوب تو ای سر و گل اندام خمار ز من حسرت و دستار طلب کرد ز آنکہ کہ ز من گشت جدا آن زیبا
	جمین پیر ابن علم گفت بد لبیر در جسد جهان بچو تو عشقوارندام
گاہ ظاہر گاہ پنهان میردیم ز ان عشقش در گلستان میردیم	باز ما در کوسے جانان میردیم باغ عیشم بہت گلزارش

<p>در ازل خوردیم می از دست دست در چوای لعل آن میخوارست تیز گردانید مرکب راز راه ایست که از و کن بسوی گوجرات</p>	<p>تا ابد سر مست و رقصان میرویم هر زمان سوسه خندان میرویم سوسه بین مشا و دختدان میرویم قصه کرده امی غم سیزان میرویم</p>
<p>تا به بینم روضه قطب جهان شیخ راجن از پس آن میرویم</p>	
<p>شبے در مجلس دلدار بودیم نبودے مدعی و حاسد آنجا شراب و شمع و ساقی و غزلخوان بیانے چون کنم احوال خود را</p>	<p>ز شام تا سحر بیدار بودیم بستم سرمست و ما بشیا بودیم خوش آن وقتی که با آن یار بودیم که با حق محرم اسرار بودیم</p>
<p>نظر چون کرد بر من شیخ راجن بش با طاعت عفتار بودیم</p>	
<p>رویف النون</p>	
<p>قطب عالم نصیر دولت و دین حنیمة شرع راستون بزرگ بهر در راه وحدت عظمی شمع جمیع چراغ دار الملک نوری روی بسند را تمام گرفت عارف ذات حق عرفان سمات</p>	<p>آفتاب ولایت و تکین مفتد او امام اهل بیتین پیر و حضرت رسول صلی امین آن چپراعی که آفتاب مشین صفت او تا سما همه از بین صاحب مکر خرافات مسبین</p>
<p>از چمن صد ستانه بسیما</p>	

شیخ نصیر
نصیر دولت و دین
بهر در راه وحدت عظمی
شمع جمیع چراغ دار الملک
نوری روی بسند را تمام گرفت
عارف ذات حق عرفان سمات

<p>روصد اش را که هست خلد برین</p>	
<p>ز آنکه تو هستی مقدر اولیا و عارفان معبد خاص و عوام مستقر عاشقان شیخ رحمن بن علم شیخ گروه طالبان در صفات او بگویم گفتگ پر دو این زبان صاحبان سپر را آن مقتدر علی عارفان زاهدان دنیا بکنی عابد شاه جهان</p>	<p>ای زمین شاید که تازی بر بنده آسمان سجده گناه انبیا و منسأ اهل علوم قطب آفاق و علیم و زاهد تقوی پرست گر کراناش نویسیم و فتری گروه تمام خواجگان چیست را ذات منظر خوش خلف عارف الله شناس و عالم شرح رسول</p>
<p>همین از وی استفیده و خلق از وی تمند همین انقباس آبی رهنمای جاودان</p>	
<p>ترک هوای و نفس اتفاق و ریا بکن پیر دم طواف خانه آن دل ربا بکن از خود صفات نفس و میره جدا بکن بگذر ز غیر دوست و ملت را صفا بکن عهد قدیم و لیس بر خود را وفا بکن</p>	<p>گر عاقلی تو ای دل کار خدا بکن از نفس خود بزمین شریعت برون خرام آیات حق اگر تو انبخواهی که بشنوی خواهی که بگری رخ چنان بچشم دل عالی مراتب ار تو بخواهی ز جبر شر</p>
<p>صلوات الله علیهم</p>	<p>گر تابع صنور حسدانی تو ای همین در حب و ملکی متابعت انبیا هم بکن</p>
<p>ز بهر ذوقیکه دارد شیخ را جن همان نعمت سپار و شیخ را جن بدان لب لطف دار و شیخ را جن رخ چون ماه دارد و شیخ را جن ازین کشفی که دارد شیخ را جن</p>	<p>عجب شو تکیه دارد شیخ را جن اگر حق را بخواهی آواز و خواه که او شایسته در ملک محبت جهان آشنه شده بر حسن روشنی و محال دوست گر خواهی طلب کن</p>

<p>کرامتے کہ دارد شیخ راجن صفات دوست ار شیخ راجن</p>	<p>تفسیر و تفسیری نیاید مقام قطبیه او راست تحقیق</p>
	<p>چمن را شد محقق این معانی کمال فضل دارد شیخ راجن</p>
<p>درین شب بسیارید بر ما و من که سلطان خوابانت همراه من روم بے غم و خوش درین راه من همه رفت نالبدن و آه من</p>	<p>اثر شد و جانی سحرگاه من حنای جهان را بگویم شن عنایت خداوند در کار شد جوابی ز قرابت شنیدم ز دوست</p>
	<p>ز لطف خدا سر حسنه و شد چمن سیر و شده جسم بدخواه من</p>
<p>دامنست را از غمش صد چاک کن جان بسیار و سر استخاک کن دل معنی پوشش دل غمناک کن</p>	<p>دل ز غم سیر دوست دایم پاک کن طالب مد پوشش باش اندر طلب زاهد از سیر ریای دور کن</p>
	<p>از صفات نفس بگذرانی چمن دل ز غم سیر دوست دایم پاک کن</p>
<p>انچه غیر دوست باشد دور کن طالب سیر او باش و دل پرور کن نام حق را بر زبان مذکور کن روے خود را از همه مستور کن نقد عرفان را بر دستور کن</p>	<p>باطنت با ذکر حق مسرور کن لذت دست و دین از وی محور کن بگذر از حرص و هوائی این جهان پاسی خود گردار ز اهل بوی و پای زاهد ا بگذر ز به خط سیر کن</p>
	<p>دولت دارین گر خواهی چمن</p>

نام خود در عاشقی مشہور کن	
نور ذالتش دیدہ ام در ہر زبان از صفات نفس بیرون آدمیم خواستہ بود آنچه موسیٰ در جبل ظاہر بہتانِ قدسے بودہ ام وصف فرودس حقیقت چون کہم	چونکہ رستم من ازین کون و مکان سیر کردیم در مقام لامکان من ہی سینم بروی پہوشان طمع دانہ آدم باندر جہان زان کہ مانند ندادنی بیان
گر ز من پرسند چون دیدی ہمین من ہی گویم کہ دیدم بے نشان	
چون کہ مشر بود دوست گریخکون سیر کرد از مقام بیچوسنے در دہ راست وصل او در بان عارفان را بے صباح و صا	انچہ در گنج بود شد سیرون باز موصوف گشت باچہ و چون ز ہر بار راست نام او اخون حسن خود را نمود گوناگون یا
بود انوار ذات او ستور گشت کشوف در جہان از لون	
روین الو او	
مطہر یا وصفیار ما برگو ماسوی اشد دور کن ز دلم سخنت زندہ سے کند دل را وا غطا امروز و غطا گفت مرا	صوت خوب و ترانہ خوشترگو شعر شیرین بشل مشرگو باز بنواز قول از سرگو سخن عنسیر دوست کمترگو
ساقیایے بیارستانہ	

زهد مارا شکست معینانه	
<p>تو هست روح ست نغمه تر کو چنگ عود و رباب جان منست انگسره وارد شود ترا از غیب تا در آید صوفیان بسماع</p>	<p>و منبدم مدح و دوست دیگر کو ذکر و لدا را اندر آن در کو لایق صوفی و قلند ر کو خسیند مطرب صفات دلبهر کو</p>
ساقیایم بیار مستانه زهد مارا شکست معینانه	
رویف های بوژ	
<p>ای سحاب لطف تو بر جمله اشیا ریخته پر تو خورشید نیست چون همه عالم گرفت طالب ذات قدیمت میر که شد اندر جهان از خمستان قدم چون عاشقان خورد و نه</p>	<p>آب در یاتی جمالت در همه جا ریخته در قلوب عارفان نور مصفا ریخته در پوچی وصل تو دنیا و عقبی ریخته ساقی مستان حضرت جام بر ریخته</p>
از شراب اشتیاق باوه خورد و نه مسرت شد تا روز محشر عقل خود ریخته	
<p>ای نور روی تو کت ملک پیدا شده حسن تجی سرایه خوبان محسالم آمده در بهایت آسمان قصان چه صوفی دیما رویتو بلغ بهشت و خوی تو کوشد دولت نور تو گردد در خورشیدن منی آمد جهان آفتاب دین رحمن ذات پاکت پر سول</p>	<p>صد هزاران عالم از خومی خوشت پیدا شده جمله موجودات ازین جا بر خست شیدا شده در نهایت قدسیان عرش در غایت شده بجزرلی پایان است عالم اندر و دروا شده سیرت تاریک گشتی چون شب پیدا شده ذات پاکت از همه تنفیض مستصفا شده</p>

	<p>تا چمن یک جرعه را از خم غنچه خورشید عارف ملک صفا و قرب او آذنی شده</p>	
<p>از بهواجی حشمتی و فردوس بیزار آمده این نه پنداری که او از خویش پوشیار آمده با کمال ز بهر تقوی مست میخوار آمده</p>		<p>دل از دلگامیکه در صفت گرفتار آمده ز اید ما گرسوی کوی دلارام گذشت هر که یک جرعه می از لعل میگویند تید</p>
	<p>بر دل مسکین خود طعمه نه می آرد چمن جلو عالم زانکه بر رویش گرفتار آمده</p>	
<p>مشائ شد جهان و خریدار آمده در نه بدم چگونه نمودار آمده از فیض نوزاد همه انوار آمده انهار مختلف همه آثار آمده اشیاء تابش رخ و لدار آمده آن واحد است گرچه بگزار آمده در لطف ناطقتان همه اظهار آمده کفر از جلال حضرت و لدار آمده</p>		<p>آن شهسوار چونکه سبب زار آمده عالم ز نور ذات مقدس نورست از ذات او ظهور شده جل کائنات آن بحسن چون ز خود امواج زد بر خالی ز حسن او بجهان هیچ جا نیست در هر لباس صورت محبوب ظاهرست یک حرف اصل بود کران بیت و مشیت ایمان نتیجه ز جمال شوی بدان</p>
	<p>اعمال ذات پاک خدای نهایت مست ای چمن اصل شمع در اینکار آمده</p>	
	<p>رویف یای تحتانی</p>	
<p>در هر طرف که جوی حسن نگاه بسینی چون نور ذات خود را بی انتظار بسینی</p>		<p>دل را بکن مصفا تا روی یاز بسینی تا آنکه غیر حق را از دل بر دل نشانی</p>

<p>چون روز حشر خلقی پیدا شود اندازک آرزو زیاد میکند ترسند طلق از خود ای تمام قاضی بنفس خود نظر کن گر از وجود و از خود باشی عدم بجلی امشب برای وصلش گرمی روی پیا</p>	<p>ای عز و جاه خود را بے اعتبار بینی آرزو خوشیستن را مسکین و زاری بینی با خصلت ذمیه چون روی یاری بینی هر دم جمال پاکش و بی اختیار بینی فرو بغر و جا هوش خود را سواری بینی</p>
<p>تا از صفات کلی بیرون نه آئی چمن کی دل ربای خود را اندر کف بینی</p>	
<p>تا ز دل عنسیر حق بدر نه کنی میر و حدت ترا عیان نشود تجسباتی برون ز هستی خود ملک وصلش نیاوری در دست بچو آدم بروندامت کن تا نه سوزی تنست با قش عشق</p>	<p>در مصتام صفا گذر نه کنی تا ز او صاف خود سفر نه کنی بر جمال خدا نظر نه کنی تا تو شمشیر زده بر نه کنی تا گناه خدا و گز نه کنی دلبر خویش را مبر نه کنی</p>
<p>لمپ چمن کے رسی بدار حضور تا تو فرمان حق بسر نه کنی</p>	
<p>این چه وقت اینک ای با عازنان میختی کرده داله جهانی را و نمودی خست پرده عیشی ز سوزن ساختی ای جان ما راه موشی را نمودی گری فرعون را</p>	<p>دین چه شوقست اینک ای با عاشقان میختی تیر فرقت را زدی و خون عالم ریختی جبل مقصود میجا اندر آن میختی تا انا الحق گیتی مسلج را آوردی خستی</p>
<p>اندر آن وقتی که عالم آفریدی ای خدا خاک چمن را عشق خوشیستن آید خستی</p>	
<p>جبل جلاله</p>	

عاشق شدیم بر رخ خوب تو ای مثل تو نیست در همه عالم باقی در حسن و در جوانی و در خلق و در کمال مشتاق روی تو همه هستند تا شب	در آن که در زمانه تو امروز اقرار کرد از همه عالم که برتری در عجز و در طراوت و در وجود بهتری ای دلستان دهر یکی ماه آنوری
---	--

همین بسوی طره طرار تو چنان مست است هوشیار ز باشد بره بری	
---	--

ای باد شاه حسن بیدان خوش آمدی فی الجمله چون سیدی در مجلس ای ضمیر پیتومر اقرار نباشد به هیچ گاه منت خدائی را که درین دامگاه خاک جان جهان فدائی تو بادا که از کم	وی مله و مشتری لبستان خوش آمدی بامن شراب نوش که بهمان خوش آمدی امروز اقرار دل و جان خوش آمدی با نور پیر و بر بد بینان خوش آمدی شاهی و در سرای گدایان خوش آمدی
--	---

همین به تیغ زهد بکش نفس خویش را گویند تا بخش بیدان خوش آمدی	
--	--

چون تو از دست دوست می نوشی تا که از خود نه می شود فانی زاهدان را حجاب عفت است آمد تاز و نیائی و چون درین بر دانی	برده بر روی خود چه می پوشی جرعه از غسل یا چون نوشی عاقلان را همو اسکی به پوشی خلعت وصل دوست چون پوشی
---	---

کی رسی ای همین ملک وصال تا نه از سوز عشق در جوشی	
---	--

گر بستان سردمن بشیاریامست گر قدم بوی روان آن سردیالاد	گل خجل گشتی ز رویش بر زمین پست از برای دیدن او در فرود دست آمدی
--	--

<p>کعبه را اگر با کسی بودی دایم از بهر سجود</p>	<p>کعبه پیش از برویش سجده پوست آمد</p>
<p>ای چمن میدیدی گرز اید جمال باران نه بد خود نگذاشته در میگرد مست آمد</p>	<p>کعبه را اگر با کسی بودی دایم از بهر سجود</p>
<p>در مستقرات</p>	
<p>بے شک بود این قدرت تقدیر عفو گزمت بر همه عصیات و آدم جز یاری تو هرگز نبودیم بیکدم مطلوبی و محبوبی و جانان منستی سلطان و سبحانی و منان منستی موجود شد از قدرت تو گنبد طاق بر دست تو تحقیق همه قسمت از زاق جز حسن تو این دیده من لایح ندیده در هر طرفی سفره خود تو کشیده از تو شود نسبت کفایات مهباش</p>	<p>جز او نبود هیچکسی خانی اشیا ای فضل تو بر جمله محیط است مقدم عقار ز فونی و نگارنده آدم معبودی و مقصودی و بران منستی سراسری و فتاحی و حنان منستی خلقت همه جفت خداوند تو فی طاق بادی درونی و جسمی تو و زاق ای نور رخسار در همه آفاق رسیده جز وصف تو گوئیم صفت کس نشنیده با عجز کنم پیش تو هر خطه مناجات</p>
<p>ای کعبه مقصود جهان قبله حاجات چمن ز تو خواهد بجهان جمله مراد است</p>	<p>کعبه را اگر با کسی بودی دایم از بهر سجود</p>
<p>که دلم در هولی منتت بیند از دلم هیچ غیر تو بر کند بر تو سوزیم تن چو عود و سبند عاشقتم عاشقتم بیانگ بیند</p>	<p>نام من در جهان از آن است بلند مایه عشق رویت ای جانان دلسبر اگر نبوس ما آئی عشق پوشید ما نه می دایم</p>

ساقی کے بیان میں	زادہ مارا شکست میں
------------------	--------------------

نے مقصدیاست پلو شای
 داریم بغیر کب شای
 افلاس بہر دم گوا ہے
 خوردم چونچو مدام صبجگاہی
 جسے نور مستدس سے لگے
 اسی بقیمین تو پر گناہی
 نزدیک من ست از منای
 گویند جمن ازین چو چوچ

مقصود توئی ست یا آئے
 وادیم چو ترک غیبی حق را
 شاہی بحقیقت ست ختم
 می نوشتم و مست نا بخش
 در مطرب گل شے ندیدم
 از حضرت دوست مغفرت خوا
 جز مستی اعلت انجہ مست
 گر ملک و د کون پشتم آزد

گویم کہ حضور یار گسیم	وز غیب خدا فر گسیم
-----------------------	--------------------

بش

خوردم شدیم تا ابد مست
 کونین گذاشت با تو شد مست
 حسن تو دلم برفض خود بت
 کہ او از خود و وز خودی خودت
 بس توبہ زاهدان بشکت
 شایہی وصال کی دہر دست
 یارست بدرون خانہ بہت

وادمی در ازل شراب و رویش
 صاحب نظری کہ دید رویت
 آزاد بدم نہ ہر دو عالم
 آن ست بسیار خوبش اصل
 روسے تو کہ بہت منتہا گیر
 تا غالب دوست جان سازد
 باشد کہ دہر کے بشارت

گویم کہ حضور یار گسیم

وز غیب خدا شکر کنیم

بیت

<p>آتشش دور افشکن نزدیک من ست این جگر من این نفع مرا بگوشش خود زن پس زنده کهنه پوش ورتن در مشهد قدس سازمکن تقلید و عبادت را بر افشکن این سقف مفسر از بسکن مقصود دل تو چیست همین</p>	<p>من نفس کن اختیار این فن تار یک دل ست طالب غیر تحقیق اگر خدا بخواهد کم خوار و تلخ را فرودار بگذرد حدیث ما سوا الله وایم سبک حال مطلق گر طالب ذات پاک هستی دور و زرقیامت آر بر سند</p>
--	--

گریم که حضور یار کنیم
 وز غیب خدا شکر کنیم

<p>ذات پاکش بود پنهان و عیان آن زمان ایزد جمال خود نمود همه پرستیدم خدا را هر زمان نه شمر دم چار پنج و هفت هشت همه پریدم بے پروتن در هوا از وجود ظاهری بودم عدم خودم هر دم شرا بے بے دان کریم با او کلام بے زبان گشت ما را سبیل آسان سر بسره</p>	<p>آدم و خا بنودی در جهان عرش و کرسی جنت و دوزخ نمود محبدم بودی مکان و لامکان سجده میکردم همیشه فوق تخت مرغ روحم بود در باغ بقا سیر میکردم در آنجا بقدم میرسدیم بر بساط جاودان دیدم بچشم حشر اعیان هر چه شکل بود از جنس شر</p>
--	--

<p>زان مقامات صفا کریم خواستم از آن ما و آنکست تا ندایم من ترا از خویش شیخ راجین گوید من چون لطف او نبود راه حق مرا</p>	<p>شیخ طین در باغ قدس بر طبر سر تو حسب بیدارید گنم بر کشتایم پرده از خویش یا غنتم از هر دو عالم من باطنم بکشاد از ان مطلق مرا</p>
---	---

حق نقالی دیده همین گشود
 نور ذات خویش را هر دم نمود

<p>خرقه فقر هر کراست سبب جاسم از دست یار من نوشد ساکنی را اگر صفا نبود هر کرا خرقه پیر پوشاند وصل حق در لباس صوفی نیست چو درین خرقه توفی صوفی</p>	<p>شاید او را که هست اهل سبب بعد ازین دلوق صوفیان پوشد لبس صوفی بر او روا بود قیمت و قدر خرقه او دانند لبس صوفی را بس معنی است بی عمل چون چمن شوی صوفی</p>
--	---

نکته است در عدم ستور
 اول و آخر و هسان منظور

<p>گر بصورت نظر کنی چو خلق مرد باید که تا کند معلوم سر توحید تنگ باز کیت</p>	<p>صورت خلق هست همچون دلوق هر کس را ندانم شود مفهوم زین سبب بر عوام تار کیت</p>
--	---

همون اعداد کل کی بشمار
 گر چه هست بر صفت هست بنام

چون شراب عشق نوشیدم دلا
 خلعت اوصاف پوشیدم دلا

<p>باز کرده و سیر اندر جمع جمع نیست آنجا قرب بعد و صبح و شام دو روز نیست فی حرم هشت سر تو حسیدم نیاید بر زبان نور در خود حضور اندر حضور</p>	<p>نور و آتش گشت روشن همچو شمع نی در آن جایست فی آنجا معتم نیست آنجا کعبه و دیر و کشت نیست مثلش چون کیم آن رایان ذوق در ذوق و سرور اندر سرور</p>
<p>شیخ را چمن در مزد حدت چون نمود دیدم چمن از آن آنگاه کشود</p>	
<p>گفت تو حید بر آن کوشید غیر مجو غیر خدا را مبین باید روان نیست در پیج نیست لطف خداوند چو در کارش شد</p>	<p>در دو جهان غیر خدا را ندید غیر حسد نیست بدل شدین حسن خدا هست و گریب نیست جمله کمالات مرا پار شد</p>
<p>داد چمن را چو خدا این مقام نور حسد او دید بد نیامام</p>	
<p>گر طسری عشق او آسان بک تا همه آلی ازین عالم برین</p>	<p>بایزید دهر هیر انسان بوس بایه مقصود کی بایه درون</p>
<p>بهاست کرد دل در بحر انوار قطعات و رباعیات</p>	
<p>عسزیرا الله قطب جلا قطاب چمن عاصی بدرگاه تو آمد</p>	<p>مرا از دست لطف خویش گذار نظر کن تا کند مهور غفار</p>
<p>ایضا</p>	

<p>آنقاب جمال شیخ حکیم شد مسافر سیوی ملک قدیم که بدار البقا شده است معشتم</p>	<p>چهارشنبه غروب شد ز جهان پنجاهم از صفر بوقت ظهر با صد و بیست بود نهمصد سال</p>
<p>فانحسب باد مرو و با ا خلاص روح اورا جمن بدای معشتم</p>	
<p>که بوده مثل ذوالقرنین تانی که بوده ذوات او گنج معانی بود فرودس اورا جاه دانی بذی القعد بیستم موت دانی</p>	<p>سکندر شاه بن بهلول دانی نباشد همچو او شا هی بدنیای بعهدش هر کجا بود و امانی ز سال هجرت نصد و بیست و هجتم</p>
<p>جمن از برحق گفت این تو اینج شد ابا بد ز ایر و مهر بیستی</p>	
<p>ز غیب دیده دل کرد کار کشاید گره زلف جوآن نمگسار کشاید</p>	<p>چو پرده از رخ میمون یار کشاید خلاص باید دلها ز جور و بند و ارق</p>
<p>رباعی</p>	
<p>روشن ز نور تو همه ذرات کائنات یک نسخه ز وجود تو در یادگان</p>	<p>پیدا از قدرت همه اعیان این جهان یک ذره ز نور تو شمس و قمر گرفت</p>
<p>قطعه</p>	
<p>با معاند جنگ کرده شد شمشید روز جمعه خلق را شد این جو غید</p>	<p>شاه ابراهیم در بیستم رجب سال هجرت نصد و سی و سه بود</p>
<p>قصیده تالیخ</p>	
<p>از دار فنا سوی بقا قصد نمود</p>	<p>آن قطب زمان که عارف کامل بود</p>

در وقت طلوع صبح رحلت فرمود از بافت غیب در و لم کرد و در تاریخ وصال شیخ راجن محمود	بست و دوم از ماه صفر آدین حسین پسر سال و فاشش ز خود مردی که چشم و خفا و حال ست
---	--

وله

پاس انفاس داشت لیل و نهار که تنزل کند در آن غفار بجز امید سوس و ابر شرا صد هزاران طبع ز نور نثار هر که بشنید هر صفار و کبار ز اثرانش طایک و ابر آ باد بروی بنور پاک و نما بر تراب مقدس از دادا	شیخ راجن که قدوه احیا روز جمعه یوسف طلعت صبح بست و دوم صفر ز نهصد سال بر روان مقدسش پا و قدس الله سره گوید در صفت پاک اوست هر چه نور از جمن خادش سلام و صفا رست گلها ز روضه رضوان
---	--

یارب آن نوزعت آن پاکست
بهر ما طایبان نورا نوا

عید آمد ساقیا باوه بیار	باصلاح و زهد ما رفیت کا
-------------------------	-------------------------

وله

من کلبه زهد خود شکستم ما مطرب و شمع و شاهروی	ساعتی قدس بود بدستم ورگوشه میگردن شستم
---	---

ساقیای بیار مستانه
زهد ما را شکست میخانه

ایضاً

تو امی عند لیب و تالی لیبیل نشاند چون صیاح افغان سن سنبیل	بود خوش در گلستان موسم گل مطر باغ بالقد از تر نفل
تغارستان شود زان بادستان	
بده ساقی در آن هنگام باده عجب عوفا که درستان فاده	که دارم شوق تو بپر دم زیاده بدان ساغر وین بسته کشته
تو گوئی معدن یا قوت و جهان	
بیا مطرب نی خوش زنی غزل گوی حقیقت یا مجازی	بپر دم پرده عاشق بازی دلغم سوزی ز قول عشق بازی
در آ در مجلس مای غزلخوان	
حسب با جمال خوب دارد هر آنکو عشق آن مجرب دارد	مثال دوست یعقوب دارد نه او پرود جهان مطرب دارد
که عاشق راست مطلب وصل جانان	
تو هستی در جهان پر کاله نور از ان میمانم از لعل لبست و	نه در فردوس باشد مثل تو خود که عمرت ای جان نیش نهد
ز شکر هست شیرین لعل ای جان	
ز هجرانت چمن و بر سحر گاه سبک از در و شد چون رشتک	بنالد چون شتر بر میکشده تو داری روی خوشش و شتر از
نمایک دم رخت ای ماه تابان	
خطا برو کشیدی سبز و خورم منور هست از تو جسمه عالم	لب تو هست دم عیبی سرم نبا شد مثل تو سبز زدم
ملایک آن پری ای شاه خوبان	

	وله	
رسیم اندرون سخن بلغم		سخن گاهان که از بهر سترخی
نهاده عشق او در سینه بند آغوش		بدیدم رویه دلیر چون چراغ
	نبا شد مثل او خوشی درین دار	
براسی طائران آواز میسند		بدیدم قمری بر سر و آزاد
درون دل مرا اندیش افتاد		که گل را دید نیل کرد و شاد
	که ما هم مشاوری کسینیم باید	
رخ افروز ماه و رخ نساید		بست من مست در مجلس دراید
ز مشتاقان عالم دل برباید		گره از زلف مشکین چون کشاید
	و لم قربان کنم بر حسن و امدار	
که بیرون آمدم از ننگ و زنا		بده ماتی مرا پر کرده یک نام
که در بر آبد آن معشوق گلغام		بگردم مست در هر کج بود نام
	تو که می یوسف تانی درین دار	
دلش در عشق همچو دیگ جوشید		بمن چون می زد دست یار تو شد
اذا این این خمر نه از حید پوشید		بوی غنچه حق هرگز نکوشید
	بساحت کرد دل در کج سر تو آ	

تمت باخیر

نزه شجرة طيبة اصلها ثابتة وفرعها في السماء

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على رسولنا محمد وآله وصحبه وسلم -
 أما بعد فهذه سلسلة من طرق المشايخ الحشمية، عنوانها الله تعالى عليهم جميعاً
 آلهي بحرمات السيد الكونين خواجه عالم صلى الله عليه وسلم - آلهي بحرمات امير المؤمنين
 سيدنا علي بن ابي طالب كرم الله وجهه وآلهي بحرمات شيخ المشايخ حضرت خواجه
 حسن بصرى الضارى رضى الله عنه - آلهي بحرمات الشيخ حضرت خواجه ابو الفضر
 فضيل ابن عياض رضى الله عنه آلهي بحرمات الشيخ حضرت خواجه ابن الارض والارض
 ابراهيم بن ادوم طنجى رضى الله عنه - آلهي بحرمات الشيخ حضرت خواجه سيدنا
 خذيفة المرعشى رضى الله عنه آلهي بحرمات الشيخ حضرت خواجه
 امين الدين ابى مهيبة البصرى رضى الله عنه - آلهي بحرمات الشيخ حضرت
 خواجه ممشاد علو الدينورى رضى الله عنه - آلهي بحرمات الشيخ سرسله
 حشمتيان حضرت خواجه ابى اسحاق الشامى حشمتى رضى الله عنه آلهي
 بحرمات الشيخ حضرت خواجه ناصر الدين احمد بن فرسنافة الحشمتى رضى
 الله عنه - آلهي بحرمات الشيخ حضرت خواجه ابى محمد بن ابى احمد حشمتى
 رضى الله عنه

الہی بکرمت الشیخ حضرت خواجہ ناصر الحق والدین ابو یوسف چشتی رضی
 اللہ عنہ الہی بکرمت الشیخ حضرت خواجہ قطب الدین مودودی چشتی رضی
 اللہ عنہ۔ الہی بکرمت خواجہ مخدوم حاجی شریف زین الدین چشتی رضی اللہ
 الہی بکرمت الشیخ حضرت خواجہ ابی النور مہر و فی چشتی رضی اللہ عنہ
 الہی بکرمت الشیخ سید العارفین رئیس الموحدین قطب المشائخ حضرت
 خواجہ معین الحق والدین حسن سنجری الاجیری چشتی رضی اللہ عنہ
 الہی بکرمت حضرت خواجہ قطب الحق والدین بختیار کاکی اوشی چشتی رضی
 الہی بکرمت الشیخ حضرت خواجہ فرید الحق والدین مسعود گنجشکر اجودہی رضی
 الہی بکرمت الشیخ محبوب الہی حضرت خواجہ نظام الحق والدین محمد
 ابن سید احمد بداولی چشتی رضی اللہ عنہ الہی بکرمت الشیخ
 خواجہ نصیر الحق والدین محمود الاودہی چشتی رضی اللہ عنہ۔ الہی بکرمت
 الشیخ حضرت خواجہ شیخ کمال الحق والدین مشہور رعبلامہ چشتی رضی اللہ
 الہی بکرمت الشیخ خواجہ سراج الحق والدین چشتی رضی اللہ عنہ۔
 الہی بکرمت الشیخ حضرت خواجہ شیخ علم الحق والدین چشتی رضی اللہ عنہ
 الہی بکرمت الشیخ حضرت خواجہ شیخ محمود عرف شیخ راجن چشتی رضی اللہ عنہ
 الہی بکرمت الشیخ حضرت خواجہ شیخ جمال الحق والدین معروف بشتی چشتی
 رضی اللہ عنہ۔ الہی بکرمت الشیخ قطب الاولیا شیخ الاتقیا حضرت خواجہ

مقتدری اہل عرفان خواجہ عثمان ۳

شیخ حسن چشتی رضی اللہ عنہ الہی بکرمت
 خواجہ شیخ محمد چشتی رضی اللہ عنہ الہی بکرمت اور قطب الدین حضرت
 خواجہ شیخ یحییٰ المدنی چشتی رضی اللہ عنہ الہی بکرمت الشیخ حضرت خواجہ
 شیخ رکن الحق والدین ابی احمد چشتی رضی اللہ عنہ۔ الہی بکرمت الشیخ
 مرشد السالکین حضرت خواجہ شیخ جمال الحق والدین معروف بکرمت تالیف چشتی
 رضی اللہ عنہ الہی بکرمت الشیخ حضرت خواجہ شیخ حسام الحق والدین شاد و حاتم
 فرخ صوفی چشتی رضی اللہ عنہ۔ الہی بکرمت الشیخ حضرت خواجہ شیخ
 رکن الحق والدین ابی احمد تالیف چشتی رضی اللہ عنہ۔ الہی بکرمت
 الشیخ حضرت خواجہ شیخ رشید الحق والدین مودود لالہ چشتی رضی اللہ عنہ
 الہی بکرمت الشیخ حضرت خواجہ شیخ حسام الحق والدین محمد فرخ المعروف
 بکرمت میان چشتی رضی اللہ عنہ۔ الہی بکرمت الشیخ قطب الکاملین
 حضرت خواجہ شیخ محمود میان چشتی رحمۃ اللہ علیہ۔

اشتہار

الحمد للہ والمنة۔ کتاب منعمہ دیوان حضرت شیخ جمال الدین حسن رحمۃ اللہ علیہ
 جو اباسے کرام و مرشدین عظام۔ حضرت زبدۃ العارفين و شیخ الحقیقین مرشد تاجاناب
 شیخ محمود میان صاحب قبلہ عالم کبرائی احمد آبادی رحمۃ اللہ علیہ کے مین مع شجرہ طیبہ
 حضرت ہمیشہ سلسلہ حضرت ممدوم مطیع ہدایین زیور طبع سے آراستہ ہا کرتا رہا ہوا
 اس لئے نیاز مند نظر عقیدت اپنی برادران دینی کی خدمت میں عرض کرتا ہوں کہ یہ نسخہ

بہا اور طبع ہی بہت
 اور قیمت ہی
 لکھی ہوئی ہے کہ
 زور دین دینی
 ہی کو کام فرما کر
 یا تیار ہوا ہے
 یہ نسخہ ہے

بیعت نامہ دیوانِ حینِ دوم

نمبر	کے	غلط	صحیح
۵	۱۵	ساجات	و ساجات
۱۲	۲۱	لہی	لگہی
۱۹	۱۵	خودت	خودہست
"	۱۲	تقات	تقات
۲۲	۱۹	نیشتم	نشتم
۲۲	۲۲	تو انجواہی	تو انجواہی
۲۴	۲۱	بیرون	بیرون
۲۶	۲۱	پاکت یا	پاکت اسی
۲۶	۲۱	سنت	حسینی
۲۲	۲۱	سرایندہ	سرایند